

ENIGMA
DE LA
HOTEL
MARVELO

RUTH LAUREN

Ilustrații de Federica Frenna

Traducere din limba engleză
de Loredana Voicilă

corint junior

Cine-i cine la Hotel Marvelo:

Juniper

Finnian

Ida

Caspian

Teddy

Mortimus

Artemis

Finnian Marvelo străbătea holul de marmură al hotelului cu o carte în mână. Hotelul aparținea părinților săi. Cartea aparținuse stră-stră-străbunicii sale. Ziua aceea însă era întru totul a lui. Și avea de gând să o petreacă citind.

Dar, când a ajuns la intrarea în salon, a auzit sunând vechiul clopoțel de alamă de afară. Finnian a ridicat privirea din carte și a aruncat un ochi spre biroul de la recepție. Dar Mortimus nu era acolo. Nici părinții lui. Finnian a înclinat capul, surprins.

Clopoțelul a scos un tril nerăbdător, urmat de câteva țârâituri în succesiune rapidă. Finnian și-a pus repede cartea (*Ghidul complet pentru împlânzirea unui spiriduș năzdrăvan*) sub braț și s-a grăbit să răspundă. Niciun Marvelo care se respectă nu ar fi lăsat un oaspete să aștepte.

Finnian a tras de mânerul din fier, și ușa cu arcadă s-a deschis încetișor. Runele auriu-închis din jurul cadrului impunător – simboluri ocrotitoare

ce împiedicau folosirea magiei în hotel – au scânteiat. Grifonul care aștepta pe treapta lată din piatră a dat buzna pe lângă el și a înaintat greoi spre biroul de la recepție. Runele au pălit de îndată ce Finnian a închis ușa la loc. Totul era în regulă – nu fusese detectat niciun strop de magie. Nu că s-ar fi așteptat la altceva. Oaspeții de la Hotel Marvelo cunoșteau regulile.

— Aș putea rezerva o cameră pentru seara aceasta?

Vocea era una adâncă, imperioasă și ușor nerăbdătoare. Tipic pentru un grifon. Finnian a îndreptat privirea spre salon, apoi dincolo, către spa. Mortimus nu se vedea pe nicăieri.

— Desigur! a zis Finnian și s-a grăbit spre birou.

Încă nu fusese instruit cum să folosească sistemul de înregistrare pe calculator. Și-ar fi dorit însă Mortimus ca un oaspete nou să fie lăsat să aștepte? Dar părinții lui?

— Am avut o săptămână foarte grea la muncă și am cu disperare nevoie să mă rup de toate, a zis grifonul.

Finnian a aruncat un ochi la scrisul arcuit de deasupra ușii care dădea spre salon. Familiarul motto îndemna: *Lasă-ți cartea cu vrăji acasă și relaxează-te la Hotel Marvelo!*

Băiatul a dat din cap, înțelegător.

— Grija că trebuie să ții pasul cu cele mai la modă blesteme sau cu cele mai noi farmece care fac vâlvă pe rețelele de socializare poate fi extenuantă.

Finnian o auzise pe mama lui zicându-i asta unui mag care le trecuse pragul cu o săptămână în urmă. Știa și că practicarea magiei poate fi periculoasă și, prin urmare, stresantă – mai ales pentru cei neantrenați. Însă era conștient că nu ar trebui să menționeze așa ceva și să riște să-l ofenseze pe grifon.

Grifonul l-a măsurat din priviri cu neîncredere.

— Camera?

— Vă descurc imediat!

Sora lui Finnian, Juniper, a dat roată biroului și a încercat să-l dea pe băiat din calea ei, îmboldindu-l cu cotul. Finnian a reușit să se apere cu îndemânare.

Grifonul s-a cercetat cu o grimasă vădit iritată – o expresie neașteptată pe chipul unui grifon, indiferent de situație. Și-a privit penele de pe piept, și-a scuturat aripile uriașe (curentul creat zburându-i lui Juniper bucele brunete pe spate), apoi s-a întors pentru o clipă ca să-și privească blana aurie de pe labele din spate și coadă.

— Nu am păr de descurcat, a zis grifonul.

Era lucru bine știut că grifonii interpretează totul literal. Iar Juniper ar fi știut și ea asta, dacă ar fi citit cartea *Cultura, obiceiurile și caracterul grifonului modern*, așa cum făcuse Finnian. De două ori.

— Nu, bineînțeles că nu! a zis Finnian și s-a încruntat la sora lui.

Juniper a ridicat din umeri și, abandonându-și încercările de a ajunge la calculator, a sărit pe birou, legănându-și picioarele cu nepăsare. Totul făcea o impresie extrem de neprofesionistă.

Grifonul a oftat lung și apăsător. Finnian s-a grăbit să deschidă calculatorul și a trecut în revistă sistemul, în căutarea unei camere goale. Hotelul avea șaisprezece apartamente, dintre care șapte erau în prezent ocupate. Două fuseseră rezervate oaspeților acvatici, iar restul erau împărțite în diferitele zone ale hotelului.

— Ceva în Aripa Castelană? l-a întrebat Finnian pe grifon.

Ceasul străvechi de la recepție a început să bată ora zece. Grifonul a scos un mârâit sinistru, care ar fi putut să însemne „da”, dar și că începea să-i fie foame.

— Îmi puteți spune numele, vă rog?

Finnian și-a dat seama că începuse să asude puțin.

Grifonul a scos o carte de vizită cu un nume și o adresă de e-mail trecute pe ea.

Finnian a tastat la calculator jenant de multă vreme. Juniper rânjea.

Băiatul a băjbâit după o cartelă, pe care a împins-o apoi pe birou.

— Camera Paisprezece.

Grifonul a ridicat un picior uriaș și a înhățat cartela cu gheara sa curbată, impresionantă.

— Ați vrea să vă conduc, domnule? a întrebat Finnian, cu glas mai stins decât și-ar fi dorit.

— Nu este nevoie, i-a răspuns grifonul.

Ciuful lung de blană din vârful cozii i se legăna în timp ce se îndrepta deja cu pași uriași spre capătul holului întunecat, care ducea spre Aripa Castelană.

— Și să vă adresați cu *doamnă!* i-a aruncat cu răceală, fără să se întoarcă.

Finnian, care se simțise ușurat și triumfător în egală măsură, a închis ochii pentru o clipă – ceea ce l-a împiedicat să vadă încântarea de pe chipul lui Juniper, dar nu și să-i audă râsul vesel.

Fata a coborât de la locul ei, din vârful biroului, și l-a bătut pe spinare pe fratele ei.

— Nu contează! Cel puțin ai cazat primul tău oaspete.

Juniper nu avea pic de răutate în ea, ci doar obiceiul de a nu zăbovi asupra vreunui gând mai mult de o fracțiune de secundă înainte de a vorbi sau de a acționa. Finnian știa că felicitările ei erau la fel de sincere ca râsul.

Băiatul a apăsat pe butonul care închidea ecranul calculatorului și și-a îngăduit un mic zâmbet. Chiar *reușise*. Și nici mai mult, nici mai puțin decât cu un grifon. Acum, mama lui și tatăl lui Juniper nu mai aveau încotro și trebuiau să accepte că era pregătit.

Juniper nu tratase niciodată afacerea familiei cu aceeași seriozitate cu care o trata el. Ea și tatăl ei, Caspian, li se alăturaseră atunci când acesta se căsătorise cu mama lui Finnian, Ida, cu aproape zece ani în urmă. Odată, Juniper *mormăise* ceva despre faptul că s-ar pregăti să devină vrăjitoare, dar asta poate doar pentru că atunci ea și Finnian se certaseră și, pentru o clipă, își dorise să-și fi putut preschimba fratele în melc. Finnian însă era foarte mândru știind că avea să fie următorul Marvelo din lunga linie a familiei sale care se aflase la conducerea hotelului.

Unul dintre clopoștii de pe peretele din spatele zonei de recepție a sunat. Scrisul filiform de pe eticheta străveche de alături anunța: *Intrare de serviciu*. De obicei, asta însemna că urma să li se livreze ceva, ceea ce era întotdeauna un prilej de bucurie.

Juniper și-a luat imediat un aer dezinteresat și s-a strecurat cu degajare pe lângă el, ținându-și mâinile la spate. Finnian nu s-a lăsat câtuși de puțin păcălit de teatrul pe care-l juca. Chiar dacă era un gest grosolan, și-a împins sora la o parte și a alergat spre ușa de serviciu.

Juniper, care fusese mai mult decât pregătită să întâmpine îmbrânceala și goana care i-a urmat, avea coatele pregătite (și îi plăcea să le folosească mult mai mult decât ar fi fost cazul), de care a și profitat: mai întâi, împungându-l pe Finnian în coaste, apoi ținându-l la distanță până când au ajuns la ușă în

același timp. Finnian a apucat cu avânt clanța și a tras de ușă.

Ușa aceasta era mult mai mică și mai puțin impunătoare decât cea de la intrarea principală, dar farmecele erau la fel de puternice. Oaspeții comandau adesea pachete, care urmau să li se livreze la hotel. Desigur, pachetele nu conțineau niciodată nimic magic, dar uneori miroseau ciudat sau scoteau miunături ori cârâieli suspecte, iar odată dintr-unul, spre încântarea lui Juniper, picurase chiar.

Finnian s-a încruntat și a privit afară. Nu era nimeni. Juniper i-a dat un cot ca să-și facă loc și a văzut scrisoarea înaintea lui. Zăcea pe jos – mică, maronie, modestă. Îi era adresată lui Henry Gravelaxe.

Juniper a pus mâna pe ea, a adulmecat-o, apoi a încercat să zărească ceva prin hârtie, fără să rupă sigiliul – toate acestea în timp ce îl ținea la distanță pe Finnian (cu coatele, din nou).

Cum „Juniper, este personal!” și „Juniper, există *reguli!*” nu au avut niciun efect, în cele din urmă, Finnian a zis:

— Juniper, am să te spun...

A regretat imediat. Privirea batjocoritoare pe care i-a aruncat-o sora lui era extrem de grăitoare, dar băiatul s-a oprit oricum în mijlocul propoziției.

Căci un țipăt zguduitor a răsunat dinspre spa.

Juniper s-a încruntat, uitând de scrisoare.

— Asta a fost banshee¹? a întrebat ea, nesigură.

Copiii erau obișnuiți cu acea banshee, care se afla acolo de ceva timp, și cu urletele jalnice ale lui Orthrus, câinele cu două capete. Erau obișnuiți cu scârțâielile și gemetele hotelului, cu incantațiile stranii care se auzeau din spatele ușilor închise (numai repetiții, desigur, căci magia nu se practica acolo). Erau obișnuiți cu cereri neobișnuite din partea oaspeților pretențioși și cu preluarea pachetelor stranii.

Nu erau obișnuiți însă cu țipete.

— Nu a fost nicio banshee, a zis Finnian, oglinzind fruntea încrețită a surorii lui. A fost Mortimus.

Juniper a ridicat din sprâncenele negre. Cum, Mortimus? Receptionerul lor care, în mod straniu, lipsea? Acesta era omul care odată ascultase o vrăjitoare cerându-i douăzeci și șapte de tarantule vii și îi răspunsese cu „Prea bine, doamnă!”, fără ca măcar să caște ochii.

Mortimus nu era omul care să țipe.

Finnian s-a uitat la Juniper, Juniper s-a uitat la Finnian. Fata a aruncat scrisoarea spre raftul de sub birou.

Amândoi au luat-o la goană.

---

¹ Spirit feminin din folclorul irlandez și scoțian, care anunță moartea cuiva prin țipete sau vaiete prelungi și ascuțite, de obicei pe timpul nopții (n. red.).

BINE AI VENIT LA
HOTEL MARVELO

UN REFUGIU DE LUX PENTRU POSESORII MAGIEI!

Finnian, Juniper și Teddy Marvelo se mândresc cu părinții lor, actualii proprietari ai renumitului hotel, moștenit în familie de-a lungul generațiilor. Aici, orice ființă magică se poate relaxa, odihni și recupera în tihnă. Dar când magicianul Henry Gravelaxe este descoperit fără suflare în zona de spa, hotelul se transformă, dintr-o oază de pace, în locul unei anchete temeinice.

Investigatoarea Bianco, un faun autoritar, îi acuză fără șovăire pe părinții lui Finnian, care își dă seama că trebuie să facă tot ce-i stă în putere pentru a dovedi că aceștia sunt nevinovați. Dar cum pot descoperi adevărul, când atât de mulți oaspeți ascund ceva?

Cine să fie responsabilul? Domnișoara Romunculus, alchimista? Emily, grifonul? Vrăjitoarele Ignacia și Illuminada Fel? Cornelius Ashwand, magul?

Vor reuși copiii Marvelo să găsească făptașul, ca să-i scape pe părinții lor de la exil? Timpul e tot mai scurt...

**UN ROMAN POLIȚIST
CU O ÎNTORSĂTURĂ MAGICĂ!**

ISBN: 978-630-361-328-4

9 786303 613284

www.edituracorint.ro

10+